

vyplniti analogickým použitím zásadních hledisek učebné osnovy, které však vrcholí v zásadě právě shora uvedené. Analogii tu bude nutno hledati v osnově pro takovou školu obecnou, nepojící se na školu občanskou, jako na svoje pokračování, na které rovněž je nutno umístiti 5 ročníků věkových ve čtyřech třídách, t. j. tedy v osnově pro obecnou školu pěti třídní bez školy občanské; na takové škole pak připadá podle shora uvedeného výn. min. škol. z roku 1923 vždy jeden školní rok na třídu 1., 2. a 3., dva školní roky na třídu 4. a tři školní roky na třídu 5. Dle toho bude nutno na čtyřtřídní škole obecné pojíci se ke škole občanské rozvrhnouti žactvo tak, že první rok školního věku připadá na 1. třídu, druhý rok na 2. třídu, třetí rok na 3. třídu, čtvrtý a pátý rok na 4. třídu, kdežto šestý, sedmý a osmý rok patří do školy občanské.

Dle toho mohlo tedy také v daném případě rozvržení žáků na zbylé 4 třídy býti provedeno jen tak, že by byly v jednu třídu sloučeny děti nikoliv 2. a 3. roku školního, nýbrž děti 4. a 5. roku školního (tedy v podstatě bývalé 4. a bývalé 5. třídy), čímž by však, položili se za základ počet dětí uvedený v rozhodnutí zř-y ze 13. října 1924, počet 60 byl patrně překročen.

Spočívá tedy nař. rozhodnutí na nesprávném výkladu zákona.

Č. 5962.

Učitelstvo: K výkladu čl. X. zák. č. 226/1922 o substitučních přídavcích.

(Nález ze dne 16. října 1926 č. 17.763.)

Prejudikatura: Boh. 4604 adm.

Věc: Bohumír W. v K. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o substituční přídavek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zř mor. nevyhověla výnosem ze 17. ledna 1924 žádosti st-le o poukázání substitučního přídavku za domnělé zástupné vyučování na obecné škole v K. v době od 1. června 1922 do 30. června 1923, poněvadž st-l, zastáváje na uvedené škole místo požitkově volné, nemá nároku na tento přídavek vzhledem k ustanovení čl. X. zák. z 13. července 1922 č. 251 Sb. v souvislosti s čl. VIII. téhož zákona. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto z důvodu výnosu zř-y.

O stížnosti uvážil nss:

Zákon z 13. července 1922 č. 251 Sb., přiznav v prvním odstavci článku X. nárok na substituční přídavek učitelům v první větě označeným za podmínek v této větě stanovených, vyloučil z nároku toho osoby v druhé větě označené, t. j. zástupce uvedené v čl. VIII. odst. 2.

Žal. úřad, odepřev substituční přídavek st-li, neodvolal se k odůvodnění tohoto svého výroku na ustanovení 2. věty 1. odst. čl. X., nýbrž vyslovil, že st-l nároku na substituční přídavek nemá vzhledem k usta-

novení článku X. v souvislosti s čl. VIII. uvedeného zákona. Tím dal zřejmě na jevo, že nepovažoval st-le za zástupce toho druhu, jaký jest uveden v 2. odst. čl. VIII., poněvadž, kdyby jej byl považoval za takového zástupce, bylo by stačilo dovolat se prostě druhé věty odst. 1. článku X.

Je-li tomu tak a uvádí-li nař. rozhodnutí po stránce skutkové, že st-l nemá nárok na substit. přídavek, poněvadž zastával na škole v K. místo požitkově volné, je patrné, že žal. úřad vycházel z právního názoru, že ani učitelům v 1. větě 1. odst. čl. X. označeným nárok na subst. přídavek nepřísluší, když byli sice povoláni na školu přesporní nebo v téže obci školní ze školy obecné na školu občanskou, aby tam dočasně zastupovali jiné učitele, když však jest toto substituované místo požitkově volné. Názor ten jest zřejmě mylný.

Čl. X. v první větě 1. odstavce váže nárok na subst. přídavek na podmínky 1. že jde o učitele kterékoli kategorie definitivně nebo zatímne ustanoveného, 2. že byl učitel takový povolán na školu přesporní nebo v téže obci školní ze školy obecné na školu občanskou za tím účelem, aby tam dočasně zastupoval jiného učitele a 3. že zastupuje zcela místo učitele.

Je-li substituované místo požitkově volné nebo vázané, 1. věta čl. X. nerozeznává, ani nestanovíc, že by nárok na subst. přídavek příslušel jen, je-li zastupované místo požitkově vázané, ani nevylučujíc z nároku na přídavek učitele, jenž byl povolán k zastupování místa požitkově volného.

Toho si byl patrně vědom také žal. úřad, poněvadž se neomezil toliko na poukaz k čl. X., nýbrž se dovolal na souvislost tohoto článku s čl. VIII. téhož zákona. Leč nehledě k tomu, že zákonodárce, dávaje ustanovení článku X., sám již přihlédl k čl. VIII. tím, že z výhody článkem poskytnuté vyloučil zástupce v 2. odstavci čl. VIII. uvedené a že tedy patrně srovnávání obou článků dále jdoucích a tedy i doplňování 1. věty čl. X. článkem VIII. jest vyloučeno, nebylo by lze, ani kdyby tomu tak nebylo, z čl. VIII. pro názor žal. úřadu ničeho dovoditi, poněvadž tento článek, mluvě o místě požitkově volném, míní tím ono místo, na které jest ustanoven učitel, k jehož zastupování má býti ustanoven jiný učitel zatímní, nikoli ono místo, na které tento zatímní učitel se ustanovuje. (Srovnej nál. nss-u Boh. 4604 adm.).

Poněvadž pak žal. úřad nepřiznal st-li substituční přídavek jediné z uvedeného důvodu, otázkou však, zda st-l splnil předpoklady článkem X. skutečně stanovené, se nezabýval, nemůže ani nss tuto otázku řešiti, nýbrž musil nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5963.

V y v l a s t n ě n í: Vyvlastňovací nález vydaný podle zákonů o stav. ruchu č. 35/1923 a 58/1924 po 31. prosinci 1924 je stížen zmatečností, ke které rekursní úřad je povinen přihlížeti z moci úřední.

(Nález ze dne 16. října 1926 č. 19.421.)